

Зі Святим Письмом в руках

Радість – плід Святого Духа

Різдво Ісуса – це свято радості. Радість є першим променем любові, де є любов, там є і радість. Найбільша радість пливе з пізнання любові Бога до мене. Чим більша пропасть між Богом і людиною, тим більше люди є сумні. Радість вимагає чистоти серця. Коли опановують людину низькі пожадливі, тоді вона засмучується. Джерелом правдивої радості є для нас Ісус, який приходить до нас у святих тайнах, особливо сповіді і причастя. Це родить почуття вдячності і радості, бо де вдячність, там радість. У святому Письмі є багато мови про радість слова: „радісний” виступає близько 50 разів, „радість” – 261 раз, „радісно” – 26 разів, „радіти” – 118 разів. В різних відмінах слова „радість” виступає приблизно 454 рази, отож є воно важливим словом.

Святий апостол Павло говорить: „Ра-

дуйтеся завжди у Господі і знову кажу, радуйтеся!” (Флп. 4,4). Це наказ, а не заохота. Християнське життя – це радість, бо Господь близько (Флп. 4, 5), Господь з нами і в нас. Коли Христос говорить учням про себе, що Він лоза виноградна, то додає: „Я казав вам так для того, щоб була у вас моя радість і щоб ваша радість була повна” (Йо 15,11). Причиною радості учнів є те, що вони, тривають у Христі, як виноградини на гілках (пор. Йо 15,5). Тільки з Ісусом можна радіти, бо Він Дар Бога – Отця, дар Любові, ми цей дар приймаємо з вдячністю і через це радіємо тому Дарові. Дар радості є участю тих, хто живуть не для своїх утіх, але у Христі. Дар радості – це Дух Святий, який каже радіти і Сам радіє у християнах. Спробуй пошукати у Святому Письмі ситуації радості і перенеси до свого життя! о. Юстиніан

Радісні псалми – ліки від смутку

Є така дуже гарна і повчальна дитяча пісня:

Якщо сваришся й лютуєш, гніву не гамуєш,

Чи надутий, чи забутий, журишся й сумуєш.

П-в: Найпростіше лікування – це псалмів гучне співання

Алілуя і осанна, – я співаю зрання.

Коли сумно, холодно, важко на душі Бог не хоче, щоб ми склали руки і чекали „грому” з неба, але щоб дозволити Йому потішити, розвеселити себе. Бог Святим Духом потішає нас. Пророк Да-

вид, натхненний Святим Духом радості, написав пречудні псалми – ліки для нашої душі в часи смутку.

Ось деякі з них: „Дав ти моєму серцю радість більшу, ніж радість тих, що їм уродило удозвіль вина й хліба” (Пс. 4,8).

„Ним веселиться наше серце, бо на святе його ім'я ми уповаєм” (Пс. 33,21).

„Оклик радості і торжества у шатрах праведних; правиця Господня явила силу” (Пс. 118,15).

„Хто сіє у сльозах, з радістю буде жати. Іде з плачем, іде, несучи мірку

продовження на 3 сторінці

Продовження, початок на 2 сторінці
зерна. Повертається додому радий, не-
сучи снопи з собою” (Пс. 126,5-6).

Слова пророка Ісаї відно-
сяться теж до мене:

„Я веселюся в Господі, душа
моя радіє в моїм Бозі, бо він зо-
дяднув мене в шати спасіння,
окрив мене плащем справедли-
вості, немов той молодий, що
себе вінцем прикрашає, неначе
молода, що дорогоцінностями

себе оздоблює” (Іс. 61,10).

А тоді всі слова Спасителя
наповнюють радістю:

„Оце й ви нині в журбі. Але
я вас знову побачу, і зрадіє ва-
ше серце, і ніхто ваших ра-
дощів вам не відбере” (Йо. 16,22).

Вже стало радісніше,
правда!

Дай Богові частіше себе

потішати.

о. Юстиніан

Радість мами

Я прийшов на землю через жінку, бо
тільки вона може знати, яка то радість
– народжувати. І я не помилився. Ще
далеко до того моменту, коли я мав
народитися, моя мама приготувлялася
до цього. Вона
вчилася, щоб потім
вчити мене. Вона була
послушна, щоб я її
слухав. Вона так
бережно ставилася до
себе, була уважною і
чистою, щоб я на-
родився в неї здоро-
вий. Мріяла про мене, думала тільки
найкраще. Полюбила мене ще тоді, коли
був лише її мрією. Хвилювалася, щоб
в мене був добрий батько. Щоб
показував мені добрий приклад, був
надійною опорою.

Коли нарешті знала про моє зачаття
в своєму лоні, так зраділа, поглинула в
радість, що майже не здивувалася
новині. Як мені було добре в мамі. Таке
враження, що був не під, а в самому
серці. Та радісна любов огорнула мене
всеціло.

Мама сяяла від радості, ділилася нею

зі всіма, хто її потребував. Не раз, ще
навіть в лоні, вона мені казала, що я її
радість. А мені здавалося, що це вона –
Радість. Тоді ми разом посміхалися.

І ось настав момент мого
народження. Мама
зробила все найкраще.
Біля мене був тато, інші
добрі і щедри люди.
Мама тримала мене
біля свого серця, а мені
знову здалося, що я в
ньому. Я підняв
оченята, щоб перший
раз її побачити. Вона посміхалася.
Мама і всі дивилися на мене, як на чудо.
Потім казали, що я наче світився. А
насправді світилася моя матуся. Від
радості. То вона народила таке чудо.
Мене!

Напротязі всього життя я світився
для неї, а вона освітлювала тата, і вони
разом світили для мене.

Моє народження стало найбільшим
святом, не тільки для мамі, але через
неї для всіх мам. І називається воно
тепер Різдво Христове.

Зі Святом!

Ісус

Радість святого Франциска

Емоційний і вразливий характер святого Франциска полегшив йому відкриття радості у житті Євангелією Ісуса Христа. Залишив короточасні радості світу того, щоб знайти радість тільки в Бозі. Радість для Бідачини – це чеснота, яка каже мати стабільний стан душі, мати усі свої прагнення і мотивації в Бозі, тішитись з усього, також простого, що походить від Бога. Вічну радість дати може той, Хто є вічний. Особливого виміру набирає радість тоді, коли Відвічний стає хлоп'ятком.

житті (пор. Йо. 1,3-4). Тому що святий довго роздумував над принесенням Бога, сам бажав бути до Нього подібним, нічого не мати, крім Нього самого, нічого не бажати, крім Ісуса. У радості Різдва Христового святий Франциск бачить ціль Ісусового приходу. Він дав себе покласти в ясла, щоб потім, страждаючи, дати себе

покласти в гробі. У пеленках ясел Франциск бачить плащаницю з гробу, звідси францисканське гасло: „по-

любив Він нас від пелюшок через хрест на Голгофі аж до плащаниці”.

Ця радість є немов-би шалом, ейфорією, екстазом у Франциска. Вираженням цієї радості є різдвяний вертеп, який споруджує святий Франциск в Гресію, а після нього роблять це по всьому світі християни. Бог явиться таким малим, крихітним, немічним, більше того, небажаним у тому світі (пор. Йо. 1,11), але своїми маленькими руками все держить при

Бог тихо приходить, замість палацу – стайня, замість звуку труб чується тільки шелест сіна, замість розкішного одягу – кусень простого полотна. Чому так?! Франциск знає, що Бог хоче дати себе усім: і царям зі сходу, але також і пастушкам, і для усіх. Вифлеємська стайня є завжди відкрита. Радість з того, що Бог з нами і то так пречудно!

А у чому радість ченця?

Монаше, чернече життя інакше називається богопосвяченим життям. Богу посвяченим! Що це значить? Жодна релігія не знає такої богопосвяченості, як християнство, особливо католицьке.

Ісус кличе окремих людей до особливого уподібнення до себе самого. Це є дар, заклик до особливо близького перебування з Богом. Людина, юнак чи дівчина, стають в своєму духовно-психічно-тілесному вимірі духовною святинею Бога. Це є приводом радості, щастя. Мене Бог вибрав, Його зір спочив на мені, закликав і сказав мені: „*перш ніж ти вийшов з лона, освятив я тебе*” (Єр. 1,5). Монах – це чоловік, який великодушно із окликом в душі кличе: „*Господи, я глянув на себе, на свою душу, на своє тіло і не побачив у собі нічого свого, крім гріха. Господи, живи в мені, дихай, слухай, дивись моїми очима в світ, терпи в мені, радій в мені, піднімай мною малодушних, картою мною грішників, молись в мені за усіх*”.

Монаше життя – це єдина правдива свобода. Бо свобода – це не сваволя, а це Бог. Тільки Бог – Особа може бути реальною радістю і веселістю. Монах

продовження на 5 сторінці

Продовження, початок на 2 сторінці

радіє, бо знає, що він немічний, слабкий грішник є все-таки знаряддям Бога. Це як пише свята мати Тереза: „Я є зламаним олівчиком Господа Бога, яким Він пише, що хоче!”

Радість монаха не в тому, щоб мати щось, але щоб бути з Богом для людства.

Монашество – радісна жертва Богові, відмова від малих радостей і прийняття

єдиної радості – неначе в храм Бога.

Радісний дар теж тому, що... був один

брат, який пішов в монастир і отримав від родини лист: „Вертайся додому. Не бігай за тим, що неможливе. Єдиною правдивою вартістю є сім'я, дім”. З другого боку картки прочитав: „Коли будеш готовий

вернутися, то напиши, бо ми здали в оренду твою кімнату!” :-)

Кілька незачесаних думок

Чому я так мало радію?

Кожна людина хоче бути радісною, але не кожна є. При тому треба зазначити, що радісні люди не ті, котрі не мають проблем, прикростей, хвороб. Це питання: чому так мало радію? є моїм особистим до себе питанням. Думаючи над тим явищем, починаю розуміти, що я тоді тішусь, коли мені вдається досягнути заплановане, тішусь, коли мені приємно, тішусь, коли я на висоті. Якщо так, то коли мені важко, коли ніщо не вдається, коли терплю, то не досвідчую радості. Думаю, що я і надалі завжди буду сумним, якщо буду зосереджуватись на собі, на своїх мізерних успіхах, нікчемних приємностях, на своєму „Я”. Що ж тоді:

ціле життя жити сумуючи? Святий Павло мені каже: „Тіштесь коли ви є учасниками страждань Христових” (Як. 1, 2). Хм, тішитись з терпінь, але це так важко, ненатурально, незрозуміло. Ясно, коли мені важко маю зосереджуватись не на собі а на...? Ісусі! А, може, коли мені важко, Бог посилає до мене радісну людину, щоб я з нею радів? Ось що! Є! Треба виходити з себе, залишити Богові рани – Він спеціаліст, треба звертати увагу на добро, немає його в собі, то завжди в Бозі є воно і в ближніх.

Радіти – це виходить на зустріч кожному добру, а скільки його довкола?! Тепер розумію, що я тоді сумую, коли думаю тільки про себе!

о. Юстиніан

У чому радість дитини?

В чому моя радість? У всьому! Я хочу радіти і хочу усміхатися. Тому, що бачу, бо все навколо мене таке чудне. Тобто те все, що таке звичайне. Хто думає, що воно звичайне? І хто мені це сказав? Завжди мені всі щось кажуть. Але я сама вмю думати. І я думаю по-іншому. І мені воно дивне. Моє ліжко стоїть під вікном. Я відкриваю вранці очі – і бачу небо. Вав,

небо! Блакитне-блакитне! А деколи за вікном просто туман. Уявляєте? Туман, все в молоці! Іду по вулиці і нічого не бачу. Кльово! Або виходжу на вулицю і одразу дивлюся вгору – сонце! Так гарно, так заливається променями. Біжу по стежці, а збоку в траві квіточка. Але гарна! Сонечко! Квіточка! А могла не вирости,

продовження на 6 сторінці

Продовження, початок на 5 сторінці

розумієте? А вона собі виросла, гарна, кольорова, тут, і мені по дорозі! І я її побачила. Я не можу тому не дивуватися. Я так просто не вмю. І ніколи не хочу вчитися. З чого тоді буду радіти? Придумати собі, що би то сталося, що принесе мені радість, і радіти тоді, коли воно станеться? Гм... Його треба чекати. Так, я буду йому потім радіти. Але я буду радіти й по дорозі.

Ще дійти треба. Що, іти сумній? Я дуже люблю гойдалки. Я про стільки радості тільки й мрію. Але я не кожен день проходжу повз гойдалку, а деколи до неї треба йти далеко. Що, іти сумній? Деколи нема сонечка, і деколи нема квіточки. Є дерево без листя з своїм чорним гіллям. Я думаю, воно дуже гарне. Ще надворі буває дощ. Хух, зимно так під ним, мокро. Ще багато

калюж. І я завжди обляплю болотом штани. Я не вмю ходити по-іншому. Ну все. Можна надутися. Добре, що я не вмю довго дутися. Бо за перші дві хвилини я починаю думати, що набагато гарніше було би йти собі і тішитися тому дощику. Мені ж запросто усміхнутися. Взагалі, я з одної і тої ж речі можу і радіти, і дутися. Залежить від того, як я хочу. Але я брудна і мокра! Але я

хочу з того порадіти. Добре, що я можу так швидко змінювати собі настрій. Добре, що я вмю в одну хвилину дутися, а в іншу сміятися.

Бог у всьому, що сотворив, так? Я радію квіточці, сонечку, небу, і одночасно просто радію Богові, який все наповняє, все добре і дивне. Для чого думати, що воно звичайне?

Олена Венгер

Суто для нарікайлів

Радість від Бога, а регіт?..

Кажуть, що рай чи пекло – це не є місце, а стан душі. Ви думаєте, що пекло знаходиться десь там, де попадають після смерті? Помилка, дорогий мій, помилка! Пекло і рай знаходяться на землі, в самій людині і навколо неї. Пекло зі всіма киплячими клопотоами, розкаленими котлами, палаючими вогнищами, люди творять самі. І ви так само, рогатенький і хвостатенький, берете щоденну участь і кожного дня вносите свою лепту в розширення безодні. Наповнюючи світ своїми невдачами, ненавистю, злобою, неприязню, наріканням ну і хворобою.

Займіть місце в театрі згідно з подарованим сатаною білетам і послухайте хор – капелу біологічних роботів. Увага! Відкривається завіса. За нею увесь світ, море людей, які становлять 95% усього досто-

їнства, в шикарному смокінгу входить сатана і солодким голосом заявляє:

– Арія „логіка”. Музика пана неандертальця, народні слова, виступає увесь світ.

Заграла величава музика, вступив хор. Всюди чути фанфари, скрипки, перекликування сопрано, баритонів, сміх, стогони в перемішку зі звуками відрижок, охи-ахи, розмови і час від часу звук спливаючої води в унітазі. Таке многоголосся злилось в один сатанинський регіт. Ти дай мені, ти дай мені, ти дай мені... тоді повірю, повірю, повірю... І зрадію, зрадію, втішусь, а поки-що надіюсь, надіюсь, чекаю-с!.. Цей концерт вічний, ви не спізнались.

Радість – коли людина працює над собою, це плід трудів, даний Богом, а регіт...?

Мирзакарим Норбеков,

„Опыт дурака или ключ к прозрению”.

Логіка святкування

*На Різдво завмирають війни
і світом летить гомін поздоровлень
„ми всі братами є”*

гримлять по Церквах проповідники.

*На Різдво вмирають війни,
щоб воскреснути на третій день.*

Вірш Антонія Павлака хоч і сумний, та нерідко правдивий. Коротко кажучи, диявол хоче показати, що є сильнішим від Ісуса. Якщо вже мусить йому поступитись, то тільки на кілька днів свят, потім знову буде старатись, щоб земля наша перемінилась в пекло, де панує ненависть і безсовісна боротьба за своє. Та нехай ангели собі співають: „а на землі мир людям доброї волі”, тільки щоб за три дні по святах ви повернулись до старого. Так хоче диявол, а ми помагаємо йому в сповненні його волі?

Чим є свято, що значить святкувати? Перші християни дуже добре розуміли, що значить святкувати. Наприклад, Ориген,

великий письменник, добуває із Старого Заповіту важливу вказівку Бога, котрий людські свята називає своїми. Чи це означає – питає Ориген – що Бог бере участь в наших святах. „Очевидно, що так” – відповідає Ориген, – бо для Бога є велике свято, коли відбувається спасіння людини. Коли розпусник починає бути чистим, неправий починає бути справедливим, а атеїст починає поклонятись Йому. Це правдиві свята для Бога. Сам Христос каже про радість на небесах з одного грішника, що кається.

Якщо святом є навернення, то логічно, що якщо все наше життя ми наворачтаємось, тобто відкриваємось на Бога, то все життя стає святом. Перші християни понеділок, вівторок, середу називали святом першим, другим і третім.

Свято, коли ми стаємо біля Святого і даємо себе освятити! Святі, святкуйте весело в Ісусі!

о. Яцек Салій ОР

Які слова

Які слова треба вповісти, аби викликати радість, аби подарувати щастя?

Чи треба вповісти дружбу і згоду, свободу? А може, взяти тебе за руку?

Які слова вповісти, аби дарувати Любов, аби виявити співчуття?

Чи треба казати: „Кохаю тебе”?

Чи треба завжди говорити?

Чи треба казати так само: „Діти”?

А може, взяти тебе за руку?

Які слова треба вповісти? Які слова? Коли ж нічого не кажу, коли ж мовчу?

Коли ж бо просто дивлюся на тебе,

Коли ж бо просто сміюся до тебе,

Тоді моя рука сама бере твою.

І ти почувеш ці слова в моїм мовчанні.

ОГОЛОШЕННЯ

парафії св. Ап. Петра

Розпорядок Богослужінь у нашій церкві буде такий:

Щоденно: о 7.00 і 18.00 Служби Божі за здоров'я, а о 8.15 – за померлих.

Щосуботи: о 18.00 – Всенічне.

Щонеділі: о 6.30, 8.00, та 10.00 Служба Божа за здоров'я, о 12.00 Служба Божа для дітей, а о 18.00 – Служба Божа за парафіян.

У будні дні після ранішньої Служби Божої та щонеділі після Служби Божої за парафіян – вервиця.

Вріздвяний період: щонеділі о 16.00 – адорації дитятка Ісус, щоденно після вечірніх Служб Божих о 18.00 – молебен до дитятка Ісус.

Перед початком кожної Служби Божої є нагода до сповіді.

Кожного першого четверга місяця о 18.00 – Служба Божа для хворих і уділення Святої Тайни Єлеопомазаня.

Кожної першої п'ятниці місяця сповідь хворих по домах (адреси записувати в захристії).